

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Плевен, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РЕНИ В. Г.

при участието на секретаря ДАФИНКА Н. БОРИСОВА
като разгледа докладваното от РЕНИ В. Г. Търговско дело №
20224400900090 по описа за 2022 година

Депозирана е искова молба от ищите М. В. Г. и Е. З. Д., представлявана от своята майка и законен представител М. В. Г., чрез пълномощник, против ответника ЗД“***“АД със седалище гр.С., в която се твърди, че на 17.10.2020 г. в землището на с.***, обл.В., водачът З.Н. В.ов на лек автомобил марка и модел „***“ поради движение с превишена и несъобразена с пътните условия скорост, губи контрол над управлението на автомобила, в резултат на което блъска намиращото се на пътното платно домашно животно (биволица), а в резултат на пътния инцидент е причинена смъртта на З.Е.Д. - пътник на предна дясна седалка в лекия автомобил.За произшествието е съставен протокол за оглед на местопроизшествие и е образувано досъдебно производство № ЗМ-316/2020 г. по описа на РУ-Б..Починалият при злополуката З.Е.Д. е живеел на семейни начала с ищцата М. В. Г., а от съвместното им съжителство през 2016 г. се е родила и дъщеря им - ищцата Е. З. Д..М. Г. заедно с починалия З.Д. са били едно сплотено и задружно семейство, силно привързани един към друг.Починалият З. бил силно привързан към детето си Е..Ритъмът на живот на ищите сега е изцяло подчинен на скръбта по голямата загуба, като те ще изпитват болка и ще скърбят до края на дните си.Към момента на ПТП виновният водач, управлявал л.а. марка и модел „***“ с рег.№ ***, е имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“,

сключена със ЗД“***“АД, валидна от 25.08.2020 г. до 24.08.2021 г.С молба вх.№ НЩ-4499 от 01.07.2021 г. са отправили претенция пред застрахователя на отговорния за ПТП водач - ответника ЗД“***“АД, с искане да бъде определено и изплатено застрахователно обезщетение, в резултат на което е образувана щета № *** и щета № **, по които ищците са получили отказ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, видно от писмо с изх.№ НЩ-4637/09.078.2021 г. и писмо с изх.№ НЩ-4636/09.07.2021 г.Прави се искане да се осъди ответника да заплати на ищците обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат на ПТП от 17.10.2020 г., в общ размер на 400 000 лв., както следва:1.за М. В. Г. обезщетение в размер на 200 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП - 01.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата; 2.За Е. З. Д. обезщетение в размер на 200 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП - 01.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумите, както и направените по делото съдебни и деловодни разноски.

За ответника ЗД“***“АД със седалище гр.С., чрез пълномощник, е депозиран отговор на исковата молба и допълнителен отговор на исковата молба.Ответникът оспорва иска по основание и размер.Оспорва да е причинен деликт от страна на водача на л.а. „***“, с рег.№*** З. В.ов.Оспорва да е действал противоправно и виновно в причинна връзка, с която да е настъпило процесното ПТП.Оспорва механизма на ПТП.Вредата като елемент от фактическия състав на деликта подлежи на пълно главно доказване от страна на двете ищци.Прави възражение за съпричиняване на вредата от страна на покойния З.Д., наличието на което води до приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД.Обезщетението, което се претендира, не отговаря на действителната вреда, като е прекомерно с оглед на чл.52 от ЗЗД.Оспорва претенциите за лихва, като е предявена с исковата молба от датата на уведомяване на застрахователя.Прави искане да се присъдят направените съдебни разноски, включително адвокатско възнаграждение.

Съдът намира за установено следното.

Предявен е от всяка от ищците поотделно М. Г. и Е. Д. срещу ответника ЗД“***“АД със седалище гр.С. осъдителен иск с правно основание чл.432 от

КЗ във вр. с чл.86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от пострадали лица при ПТП срещу застраховател на „ГО на автомобилистите“ на виновния водач, като се претендира и обезщетение в размер на законната лихва от 01.07.2021 г. - датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП, до окончателното издължаване на сумата - всяка от ищците претендира горепосочения по вид обезщетение в размер на по 200 000 лв. поотделно.

От фактическа страна е установено следното.

Не е спорно между страните, че на 17.10.2020 г. на път III-114, при км 36+000 в землището на с.***, общ.Ружица, обл.В., е настъпило ПТП, като водачът на лек автомобил марка и модел „****“ с рег.№*** З.Н. В.ов блъска намиращото се на пътното платно домашно животно (биволица), като в резултат на пътния инцидент е причинена смъртта на З.Е.Д. -пътник на предна дясна седалка в лекия автомобил.

Не се оспорва от ответника ЗД“****“АД със седалище гр.С., че за автомобил „****“, с рег. №***, има сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, валиден към дата на ПТП, с ответника ЗД“****“АД със седалище гр.С. с полица, валидна от 25.08.2020 г. до 24.08.2021 г.

Не е спорно между страните, че е налице влязло в сила решение по гр.д.№ 384/2021 г. по описа на ПлОС, с което е уважен предявеният иск с правно основание чл.69 вр. чл.72, ал.2 СК, като е признато за установено на основание чл.69 от СК, че починалият З.Е.Д. е биологичен баща на ищцата Е. З. Д..

Ищцата М. В. Г. е майка на ищцата Е. З. Д..

Предявените иски от ищците са допустими, тъй като съгласно чл.380 КЗ на 01.07.2021 г. те са предявили претенциите си за изплащане на застрахователно обезщетение пред ответника ЗД”БулИнс”АД със седалище гр.С., в резултат на което е образувана щета № *** и щета № **, по които ищците са получили отказ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, видно от писмо с изх.№ НЩ-4637/09.07.2021 г. и писмо с изх.№ НЩ-4636/09.07.2021 г., като ИМ е депозирана на 26.05.2022 г.

За изясняване на релевантните по спора обстоятелства са събрани и гласни доказателства.

От показанията на свидетеля Н. М. се установява, че е фермер, има стадо биволи, половината от стадото е преплувало язовира и го е намерил на около 8 км. от мястото, където ги е бил оставил и на 60-70 м. от шосето за В..Точно в момента, когато е отишъл при тях, е чул мощно форсиране на двигател, неприсъщо за такова нещо, по-скоро за рали и е видял идвали са фарове, бясна скорост и в един момент са се чули два удара „туп, туп“ и всичко е угаснало - фарове, форсиращия двигател.Отишъл е на пътя, осветил и видял труп на биволица и е разбрал, че кола се е ударила в животното.Обадил се е веднага на 112.Търсили са МПС-то, чули са, че някой вика „помощ, помощ, умирам“ и са намерили катастрофиралото МПС на около 50-60 м. от мястото, където е станало ПТП.Колата е била перпендикулярно на пътя с предницата отпред и смачкана до неузнаваемост.Когато е отишъл, мъж и жена са помагали на лицето да излезе от колата от страната на шофьора.Когато е видял колата на полицията се е затичал в посока на ударената кола, спянал се е в нещо и е паднал по очи и е казал, че има убит човек.Бил е пред предницата, някъде около 0,5-1м. от едно дърво.

От показанията на свидетелката М.Т. се установява, че познава семейството на З. - майка му и баща му, кръстница е на М. Г..М. и З. са станали семейство около 2014-2015 г., оженили са се, добро семейство са били.Като се е родило детето двамата са полагали усилен грижи за него.Тримата са живели заедно до смъртта на З. при неговите родители.Като се е родило детето, З. като всеки баща е бил радостен, щастлив, полагал е грижи за детето, водели са я на разходки, на градинки.Помагал е на М. в грижите за детето.Детето е било много привързано към баща си.Двете ищци са отчаяни.Като са казали на М. за смъртта на З. тя много трудно го е преживяла.Детето не е било на погребението, питала е за баща си, те са викали, че е по чужбина, докато намерят начин да ѝ кажат.М. е споделяла, че ѝ е много тежко и не може да го преживее.Детето Е. също тежко го преживява, плачат, ходят на гроба на З..З. е бил много добро момче.Сега живеят също при неговите родители.

От показанията на свидетелката М.А. е видно, че живеят в един квартал, оженили са се през 2015 г.Имало е сватба.М. и З. са били много добро семейство, обичащо се, грижели са се много добре за детето си.Той е бил много грижовен баща.Детето е било много привързано към него.Много тежко

са преживели смъртта на З..След смъртта на З. М. не е щастлива така, както е била, детето също, въпреки че много полагат грижи за него, за да не чувства липсата на бащата, но то се чувства.М. все още живее със семейството му.Все още носи черни дрехи, още е в траур, макар че са минали 2 години вече.З. е бил много добро момче, кротък и много срамежлив.Много добро семейство са били.

От показанията на свидетелката Г.С. се установява, че познава З. от 10-годишен, тъй като живеят на една улица.Оженили са се през 2015 г., след това се е родило детето.От 2015 г. М. живее в къщата на З., правили са сватба.До последно са били заедно, много добро семейство са били тримата.Когато се е родила Е. са черпили цялата махала.Били са постоянно заедно, задружни.Детето е било много привързано към баща си.Първоначално не са казали на детето за смъртта на баща му, а постепенно.Детето все още плаче за него, търси си го.За баща си не говори, но пита майка си кога ще дойде баща ѝ, надява се, че ще дойде.При М. след смъртта на З. вижда тъга и мъка, отслабнала е доста, много е тъжна, отчаяна, само си мисли за детето, не я виждаш весела.Преди смъртта на З. е била щастлива.З. е бил най-доброто момче в махалата.Детето Е., когато е с деца, е по-весела, но вкъщи е потъжна.Майката и бабата са ѝ казали, че детето бълнува нощно време и търси баща си.

От показанията на свидетелката В.П. е видно, че познава М. от когато са семейство, живеели са в къщата на З., клиенти са на магазина, в който тя е работила.Много добри отношения са имали.З. много е обичал Е., каквото иска детето, това му е купил, никога не е повишил тон, водел я е в градинката.Обичала е баща си и сега тъжи за него.Не е щастливо дете.М. след смъртта на З. не е щастлива, тъжна е, иска да си живее в тази къща на мъжа ѝ, няма ново семейство.Откакто са се оженили, винаги са били заедно.

От показанията на свидетеля Т.Д. се установява, че са били приятели със З. дълги години, а с М. са станали семейство 2014-2015 г.По любов са се оженили.Били са много хубаво семейство, обичали са се, уважавали са се.Заедно са живели до неговата смърт при З..Когато се е родила Е. като всеки един родител е бил много щастлив.Полагал е грижи за детето.Почти всеки ден е бил в парка, разхождат се, играят си, финансово ги е издържал.Като е пораснала го е търсела да си играят.М. е понесла смъртта на З. много

тежко. Преди е била радостна, щастлива, а сега не я е виждала да се усмихва, да е весела. Е. също тежко е преживяла смъртта на баща си, все още си го чака да се върне. З. е бил много хубав, добър човек, грижовен баща и съпруг.

От показанията на свидетеля И.Б. се установява, че М. и З. са били семейство заедно с детето си, обичали са се, помагали са си. Не ги е виждал да се карат. Когато се е родила Е., З. е бил щастлив, бил е много радостен. Помагал е на майката за детето, разкарвал я е по люлките, постоянно са били заедно. Прибрал се е в България, защото е разбрал, че З. е починал, присъствал е на погребението. М. много трудно го е преживяла, плачела е, била е много разстроена. След смъртта на З. М. се усамотява, плаче постоянно, страда за него, обичала го е, не излиза да се среща с приятели. Детето, като идват празници, пита за баща си. Тъжи за него, мъчно ѝ е. З. е бил много хубаво момче, тихо, липсва му, постоянно е бил с тях.

От показанията на свидетеля Д.С., който е бил приятел със З., се установява, че познава М., правили са сватба. Живеели са заедно до смъртта му. Не знае през годините да са се карали. Били са прекрасно семейство, излизали са заедно, както и с детето, обичали са се, много добре са се разбирали. Когато се е родила Е. З. е бил щастлив, бил е грижовен баща, в свободното си време е бил с детето, което е било щастливо. Преди смъртта на З. М. е била по-усмихната, докато сега е мълчалива, не говори много, ако ѝ зададеш някой въпрос, отговаря. След смъртта на З. е била облечена в черно, отслабнала. М. сега живее при родителите на З., а той е бил приятел, на когото винаги може да се разчита.

От показанията на свидетеля З. И., който е чичо на починалия З.Д., се установява, че са направили сватба и оттогава познава снахата М. и много добър са живеели, били са много добро семейство. Нямало е второ дете като неговия племенник. С М. се е отнасял много добре. Имал е татуировки по себе си, написал е името на жена си на дясната ръка и е имал на детето си една голяма картина, направил го е, защото много я е обичал. Винаги са били заедно, уважавали са се много, по любов са се взели. Когато се родила Е., е било най-голямото щастие за бащата. Бил е много добър баща, грижел се е за жена си и детето. Работел е, за да ги издържа и финансово. До последно се е грижел за детето, то все още го търси. Като отидат на гробищата почват да реват всички. Детето все още не вярва, че баща ѝ го няма. Докато е бил жив З.,

детето е спяло с него, с него е ставало.М. много тежко е преживяла катастрофата и към настоящия момент тя много тъгува за З..Оттогава не са я виждали повече усмихната.М. не е спирала за плаче.Детето вечер като легне чака баща ѝ да дойде, да я прегърне.

Показанията на свидетелите следва да се кредитират като обективни при условията на чл.172 ГПК, тъй като същите имат непосредствени впечатления от настъпилото ПТП, от семейството на пострадалия З.Д. преди и след настъпването на ПТП и последвалите промени в живота на ищите.

За установяване на механизма на ПТП от заключението на ВЛ инж.И., неоспорено от страните, което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че произшествието е реализирано на 17.10.2020 г. на път III-114 при км 36+000 в землището на с.***, общ.Р., обл.В..От техническа гледна точка причините за произшествието са комплексни.От една страна, произшествието е свързано с пресичане на домашно животно (биволица) на пътно платно в тъмната част на денонощието, а от друга страна са свързани с технически действия (бездействия) от страна на водача на автомобил „***“ с рег.№***, изразяващи се с органите за управление скоростен лост, педали на газта и спирачката.Водачът на лекия автомобил се е движил в тъмната част на денонощието и пътен участък с ограничение на скоростта до 60 км/ч със скорост, по-висока от максимално разрешената (към момента на първоначалния контакт при удара с биволицата е 160.85 км/ч) и е допуснал закъснение при използване на спирачната система на МПС към момента, в който е имал техническа възможност да възприеме биволицата върху асфалтовата настилка като местонахождение и посока на движение.При движение със скорост 90 км/час или 60 км/час или по-ниска от тази стойност и своевременни действия за спиране от страна на водача на МПС (без да допуска закъснение) с максимална ефективност на спирачната система, то той е имал техническа възможност да реализира спиране и да спре преди траекторията на биволицата и предотврати и ПТП.

От заключението на СМЕ, изготвена от ВЛ доц.д-р С. К., неоспорено от страните, което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че З.Д. е получил съчетана механична травма включваща глава, гръден кош, корем и крайници.В условията на реализираното ПТП (пътник на предна дясна седалка в лек автомобил без поставен обезопасителен колан,

челен удар в масивно животно на пътя - биволица, отваряне на въздушната възглавница пред пътника, напускане на пътното платно от автомобила, избито предно обзорно стъкло, затворена предна дясна врата при огледа) са резултат от удари върху прилежащите вътрешни повърхности на купето и в обекти от местопроизшествието, при инерционното преместване на тялото на пострадалия. При изследването на трупа на пострадалия не са установени несъвместими с живота увреждания. ВЛ е посочило, че черепно-мозъчната травма, съобразно характера ѝ и данните за вдишване на кръв е довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота; счупването на лявата ключица води до трайно затрудняване на движението на левия горен крайник за срок от около 1.5-2 месеца при нормално протичане на оздравителния процес; останалите увреждания водят до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Непосредствена причина за смъртта на Димитров е механична асфикция по механизма на вдишване (аспирация) на кръв, т.е. аспирация на кръв в дихателните пътища, стекла се от лицевата травма.

От заключението на КСМАТЕ, изготвена от ВЛ инж.И. и доц.д-р К., неоспорено от страните, която съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че пострадалият З.Д. се е возил без поставен обезопасителен колан, като процесният лек автомобил „***“ е оборудван с триточкови колани, включително и за предна дясна седалка, на която е седял З.Д.. ВЛ са посочили, че поставен обезопасителен колан би предотвратил лицевата травма, но съобразно скоростта на движение на автомобила би действал като твърдо тяло с възможност за причиняване на травматични увреждания, включително смъртоносни, както следва: в мястото на контакт върху гръдния кош и корема - счупване на ребра, травматични увреждания на гръдни и коремни органи; в областите, които не са фиксирани - гръбначно-мозъчна травма в областта на шията; главата - черепно-мозъчна травма. ВЛ са посочили също така, че като инерционна травма може да се посочи установената черепно-мозъчна травма - излив на кръв под твърдата мозъчна обвивка (субдурален хематом) в резултат на сътресение на мозъка в черепната кухина. Не може да се твърди, че поставен обезопасителен колан би предотвратил тези увреждания.

От заключението на СПЕ, изготвена от ВЛ К., неоспорено от страните, което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че ищцата М. Г. е преживяла остра стресова реакция и психична травма,

преминала е и все още преминава през процес на траур и скърбене в резултат на загубата, като съобщава за тахикардия, екстрасистоли и вариране на кръвното налягане след катастрофата, в която е починал З.Д.. Психичното състояние на ищцата показва клинична динамика в емоционалните реакции, повишена тревожност и депресивна симптоматика, видни от резултатите от проведените две психометрични изследвания. Към момента ищцата съобщава за тахикардия и екстрасистоли, вариране на кръвното налягане, съпроводено от виене на свят и отпадналост като физически симптоми, нарушаващи нормалното ѝ функциониране.

Съдът приема за установено следното от правна страна.

Предявените искове от всяка от ищите по чл.432 КЗ са доказани по основание.

В случая е налице валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП - 17.10.2020 г., по силата на което ответникът е поел задължение да обезщети увреденото при използването на процесния застрахован автомобил трето лице.

Налице са предпоставките на чл.432, ал.1 КЗ за ангажиране на отговорността на застрахователя ЗД"****"АД със седалище гр.С. за заплащане на ищите на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на З.Д., починал на 17.10.2020 г., в резултат на настъпилото на 17.10.2020 г. ПТП, причинено виновно от застрахования по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” при ответното дружество водач на лек автомобил марка и модел „****“ с рег.№*** с водач З. В.ов.

Ищите са материално легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на З.Д. съгласно ППВС № 4/1961 г. – ищцата М. Г. като лице във фактическо съжителство с починалия, а ищцата Е. Д. като негова дъщеря.

Относно механизма на ПТП, изхождайки от събраните по делото доказателства, включително и САТЕ, съдът приема, че е налице причинно-следствената връзка между противоправното и виновно поведение на водача на МПС З. В.ов и настъпилата смърт на З.Д., като е налице и валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност” с ответника ЗД"****"АД със седалище гр.С..

Отговорността на застрахователя е производна на тази на деликвентата. В процесния случай са установени всички елементи от фактическия състав на деликта по чл.45 от ЗЗД.

Относно доказаността на предявените от ищците искове по чл.432 от КЗ по размер, съдът намира следното.

Съгласно чл.51, ал.2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали.

От страна на ответника е направено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия З.Д. по чл.51, ал.2 от ЗЗД, тъй като той е бил без поставен предпазен колан (видно от данните по делото е изпаднал от автомобила след удара), качил се е в автомобил, управляван от пиян и неправопособен водач, с оглед на изискванията на чл.137а, ал.1 от ЗДвП, чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и чл.150, 150а и чл.151 от ЗДвП.

С разпоредбата на чл.51, ал.2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на дължимото обезщетение за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, когато пострадалият е допринесъл за увреждането, като приложението на това правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането, т. е. когато е налице причинна връзка между негови действия или бездействия и вредоносния резултат. Във всички случаи приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, която е направила възражение за съпричиняване.

Следва също така да се посочи, че само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение. Необходимо е нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, тъй като приложението на чл.51, ал.2 ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Приносът трябва да е конкретен - да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото

лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем.

По отношение на първото възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, то от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалият З.Д. е пътувал без поставен обезопасителен колан съгласно чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Въз основа на заключенията на СМЕ и КСМАТЕ съдът счита, че липсата на поставен предпазен колан от З.Д. не е съпричиняващ фактор.

При изследване на трупа на З.Д. не са установени несъвместими с живота увреждания. Непосредствената причина за смъртта на починалия е механична асфикция по механизма на вдишване (аспирация) на кръв. Непосредствената причина за смъртта е пряко усложнение /следствие на получените черепно-мозъчна травма, довела до безсъзнателно състояние с потискане на рефлексите (кашличен) и кръвозагуба в устната кухина от счупената долна челюст и избитите зъби.

Процесният автомобил „***“ с рег.№*** е бил оборудван с триточкови колани, включително и за предна дясна седалка, на която е седял З.Д..

Поставен предпазен колан би фиксирал тялото в предна дясна седалка, което би предотвратило счупването на долната челюст и избиване на зъби, но съобразно високата скорост, с която се е движел автомобилът, не може да се изключат други тежки, включително смъртоносни увреждания, както следва: в мястото на контакт върху гърдния кош и корема-счупване на ребра, травматични увреждания на гърдни и коремни органи; в областите, които не са фиксирани: шията-гърбначно-мозъчна травма в областта на шията, от инерционното изместване на главата спрямо фиксирания гърден кош; главата-черепно-мозъчна травма от инерционните движения на главата.

Съдът счита, че не е налице изискуемата причинна връзка между това нарушение на ЗДвП от страна на З.Д. и настъпилия вредоносен резултат - смъртта на същия.

Относно другото възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия З.Д., направено от ответника, тъй като се е качил в автомобил, управляван от пиян и неспособен водач, то от приложената съдебна химикотоксикологична (токсикимическа) експертиза от 25.11.2020 г. е видно, че от извършените изследвания на представената проба кръв, взета

от З.Н. В.ов, не се установява присъствието на наркотични вещества.

От събраните по делото доказателства не се установява водачът на лекия автомобил З. В.ов да не е притежавал свидетелство за управление на МПС – процесният лек автомобил марка и модел „***“, т.е. възражението е недоказано от ответника.

Съдът е указал на ответника, че носи доказателствената тежест да докаже основателността на това възражение на съпричиняване на вредоносния резултат, но от негова страна по делото не са представени доказателства, които да установяват обстоятелството, че водачът на лекия автомобил З.Н. В.ов е бил неправооспособен такъв.

Въз основа на гореизложеното съдът счита, че не е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия З.Д., което да налага намаляване на дължимото обезщетение за неимуществени вреди съгласно чл.51, ал.2 от ЗЗД.

Според чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Според ППВС № 4/23.12.1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които при причиняването на смърт, са възрастта на увредения, отношенията между пострадалия и претендиращият обезщетение, обстоятелствата, при които е настъпил вредоносния резултат, както и други конкретни обективно съществуващи факти, специфични за всяко дело.

Съгласно чл. 45 ЗЗД подлежат на обезщетяване всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Относно размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди следва да се посочат следните релевантни за спора обстоятелства, установени от събраните по делото писмени и гласни доказателства, които са общи за ишците: 1.починалият З.Д. към момента на смъртта си е бил на 24 години; 2.ишците са преживели тежко внезапната смърт на своя съпруг, респ. баща, като до смъртта му са живели заедно в дома на родителите на З.Д. - ишцата М. Г. от сватбата им през 2014-2015 г., като те са живели на семейни начала, а ишцата Е. Д. - от раждането си през 2016 г.; 3.приживе З.Д. винаги е бил

опора за своята съпруга, непрекъснато е показвал своята бащина любов към своята малка дъщеря, която за него е била най-голямата му радост.

По отношение на доказаността на размера на предявената искова претенция за неимуществени вреди в размер на 200 000 лв. от М. Г. съдът намира следното.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, като съобрази настъпилата внезапна смърт на нейния съпруг, който е бил на 24 години, а тя на 22 години, били са сплотено и задружно семейство, силно привързани един към друг, в съвместния им живот нямали пререкания помежду си, обичали се, всичко правели заедно, пострадалият З.Д. е бил татуирал на лявата си предмишница нейното име, с оглед на чувствата, които изпитвал към своята жена, грижели са се много добре за детето си, след смъртта му продължава да живее в дома на свекъра и свекървата заедно с детето, няма ново семейство, още държи на това да носи черни дрехи, още е в траур, доколкото са минали вече две години, след смъртта на З. ищцата не е щастлива, тъжна е, не са я виждали да се усмихва, да е весела, преживяла е остра стресова реакция и психична травма, налице е депресивно състояние и тревожност, което е от средна към тежка, без маркери за посттравматично стресово разстройство, има загуба на тегло, загуба на сън, това са основни жизнени функции, които са нарушени, наличие на тахикардия и екстрасистоли, вариране на кръвното налягане, съпроводено от виене на свят и отпадналост като физически симптоми, нарушаващи нормалното ѝ функциониране, повишената тревожност и депресивната симптоматика, липсата на партньор, загубата на бащата на детето ѝ, носенето на отговорността за Е. изцяло от майката, липсата на материална стабилност, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди по отношение на ищцата М. Г. с оглед на чл.52 от ЗЗД възлиза на 160 000 лв.

Следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищцата М. Г. на основание чл.432 КЗ сумата в размер на 160 000 лв., с оглед на чл.52 ЗЗД, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпилото на 17.10.2020 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като за разликата над 160 000 лв. до 200 000 лв., т.е. за сумата от 40 000 лв., претендирано обезщетение за

неимуществени вреди искът следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение на доказаността на размера на предявената искова претенция за неимуществени вреди в размер на 200 000 лв. от Е. Д. съдът намира следното.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, като съобрази, освен гореизложеното, и настъпилата внезапна смърт на баща ѝ З.Д., като тя е била малолетна - на 4 години, починалият З.Д. е бил силно привързан към нея, участвал е непрекъснато в грижите за своята дъщеря още от раждането ѝ, а това създадо помежду им особено силна връзка, двамата имали различни занимания - излизали в парка на разходка, ходели до магазина, помагал е на М. в грижите за детето, а след смъртта му тя безвъзвратно е лишена от бащината грижа и подкрепа, буди се нощно време без причина и пита за него, станала е по-затворена и трудно влиза в контакт с хора извън семейството, пита майка си къде е баща ѝ и кога ще се върне, като не е присъствала на погребението му и е в постоянно очакване баща ѝ да се прибере, не е толкова весела и комуникативна, както преди, съдът намира, че то с оглед на чл.52 ЗЗД възлиза на 160 000 лв. (определение № 50537/26.10.2022 г. на ВКС по т.д.№ 2159/2021 г., I т.о., определение № 50564/4.11.2022 г. на ВКС по т.д.№ 2476/2021 г., I т.о.).

Следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищцата Е. Д. на основание чл.432 КЗ сумата в размер на 160 000 лв., с оглед на чл.52 ЗЗД, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпилото на 17.10.2020 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като за разликата над 160 000 лв. до 200 000 лв., т.е. за сумата от 40 000 лв., претендирано обезщетение за неимуществени вреди искът следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение на акцесорната претенция по чл.86 от ЗЗД, е налице оспорване на претенцията за лихва от ответника.Съотношение на разпоредбите на чл.429 КЗ и чл.497 КЗ е като обща към специална.Застрахователят би следвало да дължи само лихвата по чл.497 КЗ, която е специална разпоредба, за този вид застраховка ГО, а не лихва, предвидена за останалите видове застраховка ГО, т.е. по чл.429 от КЗ.В посоченото от него решение на ВКС в отговора на исковата молба е прието с оглед на чл.497, ал.1, т.1 КЗ, че законната лихва върху присъденото

обезщетение следва да се присъди с изтичането на 15 работни дни от предявяване на претенцията, доколкото няма спор, че със същата са представени всички доказателства.

Съдът счита, че ответникът дължи законна лихва върху горепосочените обезщетения за неимуществени вреди в размер на законната лихва върху всяко от тях поотделно, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП - 01.07.2021 г., до окончателното издължаване на сумата, каквото е и искането на ищите (решение № 50135/11.11.2022 г. на ВКС по т.д.№ 2026/2021 г., I т.о.).

При този изход на процеса следва да бъде осъден ответникът да заплати на основание чл.78, ал.6 ГПК в полза на ПлОС държавна такса в размер на 12 805 лв., както и разноски за вещи лица в размер на 1 593.90 лв.

В полза на ответника са дължими разноски съгласно чл.78, ал.3 от ГПК.

Ищите са направили възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото съгласно чл.78, ал.5 ГПК.

От доказателствата по делото се установява, че е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 12 240 лв. съобразно приложените договори за правна защита и съдействие - 6 720 лв. по отношение на предявения иск от Е. Д. и 5 520 лв. по отношение на предявения иск от М. Д., ведно с 20% дължим данък - ДДС.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред.ДВ бр.68/2020 г.) е в размер на 6 636 лв. с ДДС относно предявения иск от ищцата Е. Д. и 5 436 лв. с ДДС относно предявения от ищцата М. Г., като е налице разлика със заплатеното възнаграждение в размер на 84 лв. В процесния случай ищите са предявили и акцесорно искане по чл.86 от ЗЗД за присъждане на законна лихва за период преди предявяване на исковата молба.

Следователно не са налице основания за приложение на чл.78, ал.5 от ГПК.

Съдът счита за неоснователно искането на ищите да не бъде присъждано такова, тъй като процесуалният представител на ответника не се явява в

първото по делото съдебно заседание.

Въпреки неявяването на процесуалния представител на ответника в първото по делото съдебно заседание, съдът приема, че минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се определи по реда на чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2004 г., вместо да се приложи чл.9, ал.1 от същата, тъй като в договорите за правна защита и съдействие от 25.07.2022 г. е договорено не само изготвянето на писмен отговор на исковата молба, но и процесуално представителство (определение № 587/10.11.2022 г. на ВКС по ч.т.д.№ 2421/2022 г., I т.о.).

Въз основа на гореизложеното съдът счита, че дължимите разноси в полза на ответника съобразно чл.78, ал.3 ГПК са в размер на 2 669 лв., които следва да бъдат осъдени ищците да заплатят на ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.432 КЗ във вр. с чл.86 от ЗЗД ответника ЗД“****“АД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“****“№***, да заплати на ищцата М. В. Г., ЕГН *****, с адрес: гр.К., обл.Плевен, ул.“****“№***, сумата от 160 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпилото на 17.10.2020 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност” - смъртта на З.Е.Д., настъпила на 17.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 160 000 лв., считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП - 01.07.2021 г. до окончателното издължаване на сумата, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН за разликата над 160 000 лв. до 200 000 лв., т.е. за сумата от 40 000 лв., претендирано обезщетение за неимуществени вреди.

ОСЪЖДА на основание чл.432 КЗ във вр.с чл.86 от ЗЗД ответника ЗД“****“АД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“****“№***, да заплати на ищцата Е. З. Д., ЕГН *****, представлявана от своята майка и законен представител М. В. Г., ЕГН *****, двете с адрес: гр.К., обл.Плевен, ул.“****“№***, сумата от 160

000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпилото на 17.10.2020 г. застрахователно събитие по договор за застраховка „Гражданска отговорност” - смъртта на З.Е.Д., настъпила на 17.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 160 000 лв., считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото ПТП - 01.07.2021 г. до окончателното издължаване на сумата, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН за разликата над 160 000 лв. до 200 000 лв., т.е. за сумата от 40 000 лв., претендирано обезщетение за неимуществени вреди.

ПРИСЪДЕНИТЕ суми с оглед на чл.236, ал.1, т.7 ГПК в полза на ищите М. В. Г. и Е. З. Д., представлявана от своята майка и законен представител М. В. Г., могат да бъдат заплатени от ответника ЗД“****“АД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“****“№***, по следната банкова сметка, посочена от тях в молбата от 04.07.2022 г. както следва: IBAN:BG49 *** **, разкрита при „****“АД, с титуляр на сметката Е. З. Д..

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК ответника ЗД“****“АД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“****“№***, да заплати по сметка на Плевенски окръжен съд държавна такса в размер на 12 805 лв., както и разноски за вещи лица в размер на 1 593.90 лв.

Осъжда на основание чл.78, ал.3 ГПК ищите М. В. Г., ЕГН *****, с адрес: гр.К., обл.Плевен, ул.“****“№***, и Е. З. Д., ЕГН *****, представлявана от своята майка и законен представител М. В. Г., ЕГН *****, двете с адрес: гр.К., обл.Плевен, ул.“****“№***, да заплатят на ответника ЗД“****“АД, ЕИК:***, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“****“№***, разноски по делото в размер на 2 669 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____